

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

No eren pas bons,
tots els revolucio-
naris del diumen-
ge: n'hi havia de
"sevillanos".

Any II - Núm. 50

Barcelona, 31 de maig de 1932

Preu: 20 cèntims

No estem per històries, però la de l'Azaña ja ens agrada

Del temps del Sanchez Romanticisme

La testa sánchezromàntica d'En Sánchez Roman

1931. Centenari del Roman-
ticisme.

1932. Invenció del Sánchez-Romanticisme. N'és el cap visible i forçós la testa del senyor Sánchez Roman, jurista amb fèmia de galan de pel·lícula, bigotis de fer patir, un xic traïdors, ondulació permanent, brillantina a raig desfet, de la millor qualitat; simpatia i fotogènia a cor que vols cor que desitges; bellíssim, tristíssim; sentimental i Sánchez-Romàntic, com el somni d'una portera bona de carns i cinquantenària. Més d'una xicoteta cursi ha despenjat la fotografia xiroia d'aquell beneïtats que es digué Primo de Ribera i Orbaneja, i cada nit, davant d'un retrat del senyor Sánchez Roman, fent «pendant» amb Chevalier, es sent com una esgarifança li penetra les costelles, proo del cor, entrant a mà esquerra. Però, amb tot, el senyor Sánchez

Roman més aviat carrega a la dreta.

Hem parlat una estona amb aquesta beutat jurídica, i ens ha tingut l'amabilitat d'unes quantes paraules.

—Espana y yo somos así, señores: a mí nada me importa la realidad. Yo he venido en calidad de profesor jurídico. Eso de realidad, además, es un concepto monárquico, por cuanto real supone una realeza. Real, en este sentido, no debe confundirse con el «real» moneda de cupro-níquel o entidad compuesta de calderilla. Y cuando digo calderilla, no me refiero a mi particular amigo don José Ortega y Gasset, para cuyas peras grandes y chicas metafísicas, van todos mis respetos.

—Però vostè és anticatalà.

—De ningún modo! Creo que debería procederse una amplia autonomía; tan amplia que no pasara por el cauce de la Constitución. Así la negaríamos con más juricidad.

—I allò que va dir, en començar, «que se entregaba a los deseos de la Presidencia y del Gobierno», ¿quina significació té?

—Siempre tuve los deseos de la Presidencia y del Gobierno por buenos y jurídicos; no me hubiera prestado a nada torpe.

Ens allargà la mà i digué, acomiadant-nos:

—Comprende «El Imparcial» del día 28; verán qué guapo estoy; ocupa la primera página, donde ustedes tienen su casa. Mandar.

—Mandar?; però si nosaltres som catalans.

—Quise decir: mandar fondos.

El fruit de la Re- volució Francesca

En un centre radical ha estat rebut el senyor Pich i Pon al so de la Marsellesa.

La salvació del Partit Radical

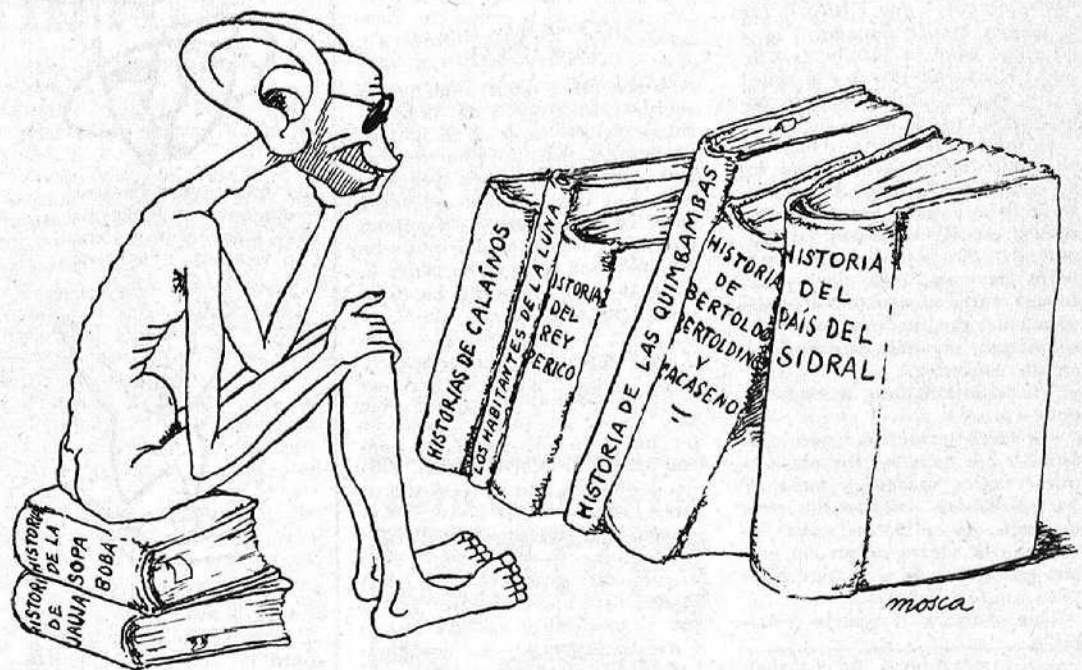
Viena, 27. — El professor de medicina legal senyor Essenmeyer, ha aconseguit tornar a la vida un subjecte mort atropellat per un automòbil.

Continuant plouen telegrams d'Espanya, dirigits al professor. Un d'ells, molt expressiu, del senyor Giralt, de Barcelona, que li promet «El Olimpo del oro y el moro», si ve a resuscitar tots els difunts que, de tota la mort, han votat el partit radical de Barcelona, que gairebé no té altres votants.

De Madrid, el senyor García Prieto, ex-Marqués d'Alhucemas, i el comte de Romanones, li han fet les insinuacions més falagüeres. També sabem que ha pres l'express en direcció de Viena el gran polític romànic, l'afaitat senyor Josep Puig i Cadafalch. —Fabra-Ribas.

El senyoret Aiguader

Tan bon punt els diaris varen haver publicat la notícia que la policia havia interceptat un paquet de proclames comunistes adreçat al senyoret Jaume Aiguader, fill del senyor Jaume Aiguader, el senyoret Jaume Aiguader va córrer a totes les redaccions i va fer constar, enèrgicament, la seva protesta, a la qual nosaltres ens adherim, amb tot i per tot, perquè res no autoritzava a creure que el Jaume Aiguader de què parlava la nota fos el fill de l'alcalde, com la nota deia quan, després de donar els noms dels tres destinataris, deia «el primer, fill de l'alcalde i els darrers, estudiants de la Facultat de Medicina», suposicions totes gratuïtes, ja que ni ell és el primer fill de l'Aiguader, ni els altres dos són els darrers estudiants de la Facultat.

«Ha sido una decepción para mí. Su primera parte, dedicada a estudiar una historia desconocida de nosotros...»

Declaracions del Sr. Martínez de Velasco després del discurs del Sr. Azaña

Després del discurs, ells opinen

Madrid, 27. — Encara havia de sortir de la boca del senyor Azaña la paraula «Fin», que nosaltres, transportats d'entusiasme, del deure periodístic i sobretot per les empenyes de la gent que hi havia als passadissos del Congrés ens llançàrem a demanar opinions. El primer diputat que trobarem fou el senyor Royo Villanova.

EL QUE ENS DIU EL SENYOR ROYO VILLANOVA

—¿Qué li ha semblat del discurs?

—Magnífico; una gran pieza oratoria, una filigrana. ¿Se ha fijado usted en aquello del santo de caballería? ¡Ja! ¡ja!

—Però si és sobre el discurs del senyor Azaña que li preguntem.

—Ah, el de Azaña! ¡Acabáramos! ¡Psé, un discursillo, no está mal, algo flojillo en el segundo curso de Historia de España... Pero no ha contestado ninguno de mis chistes, que conste.

EL SENYOR ABILIO CALDERON

—Triste, muy triste; un día de tristeza histórica para Castilla y para España. Pero en esta vida todo es verdad y es mentira y todo el mundo sabe ya tan bien como yo que la vida es sueño. Pero ¡ah!, que ¡a secreto agravio, secreta venganza! Castilla y España se han deshonrado y yo voy a ser primero «el pintor de su deshonra» y después «el médico de su honra». Esto todo el mundo lo sabe; es «el secreto a voces», porque, ¿qué va a hacer España dividida? «Casa con dos puertas... ¡Y no va a ser Azaña el mágico prodigioso! ¡Si lo sabré yo, que soy su autor!

—L'autor d'Azaña?

—No hombre, no, ¡el autor de las obras!

Pobre don Abilio! Es pensava que era Calderón de la Barca! Qui l'havia embarcat?

EL SENYOR CORDERO

—Bueno, bien... aunque flojillo... flojillo... eso del orden público... hombre... yo soy un cordero; ¡pero en eso del orden público seré un león!

I ventà un cop de puny tan fort a la taula, que s'apagaren els llums: s'havien espallat tres enxufes.

EL SENYOR MARTINEZ DE VELASCO

—Qué velasco! Una verdadera decepción. La primera parte, dedicada a una historia de España completamente desconocida por nosotros, a la cual nunca nos habían presentado ¡qué incorrecto! Y en el resto ¿qué ha dicho? ¡Ni una palabra de Ventosa y Calvell! ¡Y aún habrá quien diga que se ha ocupado del problema de Cataluña! Nada, nada, lo dicho, ¡qué velasco!

EL SENYOR FABRA RIBAS

—Hay que recordar que yo, a pesar de los pesares, soy catalán hasta las suelas de mis zapatos, que son de Reus. El discurso ha estado bestial; por

algo me ha de tocar a mí el enchufe del Trabajo catalán (he dicho del Trabajo, con letra mayúscula, que no es lo mismo que el trabajo con letra minúscula).

—Ah, ja... vostè vol dir que el trabajo és per l'obrero.

—Ansia!

EL SENYOR LLUHI

—Es un burro; ja m'enteneu; vull dir un savi.

ELS SENYORS SANCHEZ ROMAN, MAURA I ORTEGA I GASSET

—Mmmmmmm...

—Mmmmmmm...

—Mmmmmmm...

—Què diuen?

—¡Hacemos los bocacerrados!

—Pobre Lerroux! Que pensen demanar el poder?

—Mmmmmmm...

—Mmmmmmm...

—Mmmmmmm...

EL SENYOR FONTBERNAT

—Què, cent homes! Mil homes com jo! eh?

EL SENYOR CAMPALANS

—Encantat! Molt goig! Ha estat una armilla de fantasia!

EL SENYOR JOSEP A. (AH!) TRABAL

—Ja els ha col·locat un bon discurs, ja; però si m'arriba a col·locar a mi...

EL SENYOR VACHIER

—La meua paraula em falla; no en tinc cap més per expressar la meua admiració.

EL SENYOR LERROUX

—Ha dicho cosas, ¡que duda tiene! Pero para decirlos ha tenido que hablar. ¡Y ha hablado durante tres horas! El mérito está en decir las cosas callando. De todas maneras hay que agradecerle la comprensión que ha tenido por mis pocas, poquíssimas palabras, como diría Giralt.

EL SENYOR MELQUIADES ALVAREZ

—¡Admirable! ¡Tres horas hablando, tres, y sin un solo desmayo!

EL SENYOR COMPANYS

—Ha estat un tour de force. I no haig de dir-li res més; ja em comprendrà; només li diré

El discurs del Sr. Azaña féu plorar els senyors Hartado, Lluhi i Campalans. (Dels diaris)

Azaña. — Trobo que seria més natural que ploressin els altres.

que per dir-ho l'he hagut de fer jo.

EL SENYOR LLUIS ZULUE-
TA

—Admirable, extraordinari; me havia perdut el món de vista. Mireu, escoltant-lo, més de una vegada creia que jo era José Zulueta, el difunt.

A LES TRIBUNES

Encara no havíem recollit aquesta autoritzada opinió que varem veure com el redactor del nostre fraternal col·lega *El Imparcial* es dirigia cap a la tribuna pública. No varem voler ésser menys i, camés ajudeu-me hi entrarem, no podent fer altra cosa pisant-lo com diuen els periodistes madrilenys, els talons. I aquest vull, aquest no vull, anàrem fent preguntes a senyors i cavallers.

Una senyora molt maca, bural, com diuen per aquí ens deia: —No lo entiendo; no puedo comprender como este hombre haya podido llegar donde ha llegado sin saber ni pizca de historia. Porque todo el mundo que haya ido a la escuela sabe perfectamente que Aníbal fué el primer rey de España. Y que Santiago ganó la batalla de Clavijo; y este hombre no lo sabe!

Un senyor amb tipus de coqueriant ens deia: —Nada, nada, que Azaña se ha vuelto mope. No ve que todo el Congreso, aunque le aplauda y toda España aunque no anuncie en el Están con El Imparcial. Si fuese comerciante varía las cosas más claras; entonces varía el egoísmo de esos catalanes que, no contentos con colocarnos sus géneros aún quisieran cobrarlos.

Un estudiant amb la seva carpeta:

—Parece mentira que un hombre de vuelos literarios e intelectuales modernos haga de un problema minúsculo una cuestión de gobierno; que no vea que la Tierra es mucho mayor que Cataluña y la Tierra no pide ningún Estatuto.

Una senyora d'aspecte venerable:

—En mi tiempo no pasaban estas cosas. Se decía: «El último hombre y la última peseta» y se sabía perder Cuba y Filipinas y lo que había que perder. Los hombres de mi tiempo eran rumbosos!

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Imparcials (sèrie W. C.)	0'10
Ortegats (conlleuats)	0'05
» (sense conlleuar)	0'00
Azañas (27 maig)	3 hores
F.A.I.S. (29 maig)	ni piu
Foneries Bombay	600
Royos Rayos and Centellas	0'001

Aquesta setmana s'ha caracteritzat per la gran demanadissa de productes de les Foneries de Bombay, que han llançat al mercat emissions abundantíssimes acaparades de seguida pel trust policia.

La bomba més gran, no obstant, va esclafir durant tres hores seguides en ple Congrés, causant una baixa immediata en valors tan propensos al desequilibri com són els Royos, Rayos i Centellas, Gatas Mauras i Sánchez Romanos. El daltabaix més gros, però, l'ha sofert el paper de la «Conlleuància, S. A.» que a hores d'ara no té acceptació ni per embolicar «calderilla».

CASA BON TEMPS

QUINTANA, 7 BARCELONA. TELÉFON 16102

ESPECIAL PER A MENJAR
OSTRES FRESQUES
PEIXOS I MARISCOS

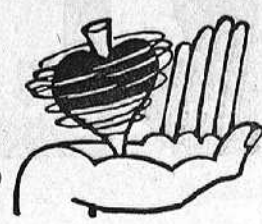
ESPECIALÍSSIMS COBERTS A 6
PTS. SALÓ PER A BANQUETS

GRAGEAS "FIVE"

CONTRA EL MAREIG

BARCO-TREN
AUTO-AVIO
VENDA EN FARMACIES

amb el cor a la mà.

A. M. D. G.

A Vilafranca, entre els regidors catòlics i els laics s'ha creat una rivalitat prometedora de les més inesperades i divertides faccècies.

Ara mateix, amb motiu del Corpus, fou acordat per majoria que tots els regidors que posarien domàs al balcó haurien de pagar la multa de tres pessetes. A més, tots els regidors que vagin a missa el diumenge, hauran d'abonar deu pessetes a l'Ajuntament.

Segueix treballant-se activament en l'estudi d'una nova multa per als que passen el rosari, es senyen el matí i diuen «alabat siga Déu!»

Que Déu hi faci més que nosaltres.

REFORMA DEL DICCIONARI

L'Acadèmia de la Llengua ha acordat, en la seva darrera sessió, suprimir la h de la paraula *hazaña* perquè s'ha demostrat que no li servia per res. S'ha vist que tots els *guerreros* amb les seves *hazañas* no varen poder fer la meitat del que s'ha fet amb una sola *azaña* sense h. El gest de l'Acadèmia ha estat molt ben vist.

POLITICA I ECONOMIA

El dia 28 d'abril de l'any passat, en J. A. (ah?) Trabal va fer passar a l'Esquerra un centre polític del carrer de la Verge del Pilar que fins aleshores havia estat adherit a Acció Catalana.

Actualment—els temps canvien—sembla que en J. A. (ah?) Trabal està disposat a retraspasar l'esmentat centre a Acció Catalana, amb la condició que Acció Catalana aboní 1.500 pessetes que són—sembla—les que val el mobiliari i la instal·lació que, abans del 28 d'abril, ja havien pagat els d'Acció Catalana.

No comprenem perquè en J. A. (ah?) Trabal no ha estat nomenat, encara, conseller de Finances de la Generalitat o d'allà on sigui.

EL FRONT UNIC

El dia que l'Hurtado va pronunciar el seu discurs en Lluhi tenia unes grans ganes de parlar per dir-ne quatre de fresques. A mesura, però, que l'orador parlava les fresques se li anaven tornant calentes i, tement que a l'últim se li passarien totes, va fer un paper i per un xixer el féu portar a en Nicolau, que seia al costat de l'orador.

«Dieu a l'Hurtado—deia el paper—que no digui més bestieses.»

Però en Nicolau no s'ho va creure i en Lluhi no va poder dir les seves, que aquelles sí que haurien estat autèntiques.

ELS DESHERETATS

El pare de Pi i Margall, el diputat federal senyor Pi i Arsuaga, està ofès amb la República i va parlar contra l'Estatut.

—Però—dia un diputat català pels passadissos—, no és federal? I doncs, què s'empatolla d'anar contra l'Estatut?

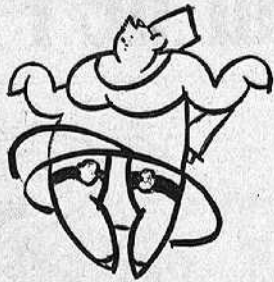
—Es que està ofès perquè no el varen fer President de la República. Es pensava que era el príncep d'Astúries.

FOTOGRAFIA OFICIAL PERMANENT

Els fotògrafs tenen una gran sort perquè quan es volen amagar no tenen, com l'altra gent, necessitat d'amagar-se. Si un fotògraf s'amagués podria, de tant en tant, com l'altra gent, sortir en una fotografia i tothom el veuria. Però els fotògrafs quan volen que no els vegin van a tot arreu, es posen sota el drap negre i fotografien als altres. Per això en Pérez de Rozas, que havia estat concessionari de totes les fotografies que es poguessin fer i desfer a l'Exposició en temps dels Forondos, Primos, Milansos i Barrenes, ara, perquè la gent no el vegi mai retratat s'ha posat a retratar els altres, però com que això costa diners, unes gestions oportunes i encertades el feren nomenar fotògraf oficial de l'Ajuntament. Com que ja n'havia estat de l'Exposició, només calia substituir aquest nom per aquell i esborrar la o del fotògraf, i *tutti contenti*, que diria en Merletti, i ara no tindran més remei que posar-nos tranquils i fer-nos retratar.

Era el vint-i-set de maig, segon any de la República, i al Congrés, en sessió pública, l'oratori anava a raig.

Els mostrava l'Estatut, i remenava amb desordre. Fins la cridaren a l'ordre, i al respecte a la virtut.

El senyor Manuel Azaña conta quatre veritats al Congrés dels diputats sobre la història d'Espanya.

L'Hurtado plora amb daler. I el noi Maura que s'ho mira, fa una estona, se n'admira i diu: «Si ell plora, jo, què?»

Oigo, Patria, tu aflicción, y escucho el triste concierto que forma, tocando a muerto, don Abilio Calderón.

En Lluhi, atent i fi, fa visatges i somriures i diu: «A l'últim, tots lliures; Au, Xirau, vina'm aquí.»

Va sortir de «telonera» *La Royo*, i féu més d'un gall; ensenyava algun detall i féu riure en gran manera.

Sánchez Roman, amarat de Sánchez-Romanticisme, contra el particularisme s'engega tot ampatat.

Quan parlà dels Reis Catòlics, més d'un torna «bicolor»; s'emplena de «patrio ardor» i li vénen els grans còlics.

Maura diu que està aterrat i que el discurs no l'entén: i és que es vol un cert talent fins per fer de diputat.

En Campalans, que és un peix dels que es porten la peixera, diu que ho troba de primera i que ell diria el mateix.

Companyns feia un *Viva España* i al President abraça: «Visca Catalunya!», fa, com a resposta, l'Azaña.

APROVATS I DISCURS

El Dr. J. M. Giralt, a més d'ésser un dels homes més preparats de la nostra Facultat de Dret, és també dels més distrets.

L'altre dia, en ocasió de parlar de les qualificacions de fi de curs, digué als seus alumnes que podien classificar-se en tres grups:

—Els que ho havien fet bé i als quals, per tant, corresponia més d'aprobat; els mediocres, aprovats i gràcies, i els pèssims, que caldria que tornessin a repetir l'exercici.

Immediatament, i abans d'assenyalar qui eren els que estaven inclosos dins de cada grup, descabdellà una disquisició filosòfica-sentimental sobre l'emoció del dia en què hom acaba la carrera. Com que la cosa s'allargava i tots es delien per coixir llur qualificació, va aixecar-se tímidament un de Sant Feliu, qui va dir:

—Doctor Giralt: si volgués dir-me la nota, perquè un servidor ha de prendre el tren...

Comprentent-ho, el jove professor va començar a llegir amb veu lleugerament velada per l'emoció, una llista interminable de noms i de notes, en la qual no hi havia cap suspens!

LA CADENA PERPETUA

Els nostres periodistes no es pot dir que no empaitessin el gran novel·lista Wells. Però, en debades. Un d'aquests xicots va anar a l'Orient; però allí li van dir que, si de cas a l'Espanya. Tampoc hi era. Havia fugit, en automòbil, cap a València. El periodista el seguí a l'encalc. A Tarragona li saberen dir que havia passat unes hores a l'Hotel «Europa». A València, féu cap al «Victòria» i l'adreçaren cap a Alacant, al «Palace». On era l'anglès? L'anglès s'amagava per tot arreu. Semblava que juguessin al gat i la rata. I, en aquestes, el diari no li trametia fons...

Tan bon punt pogué eixir d'Alacant, el nostre periodista, que es veu que era molt tenebros, anava a Sevilla; però ja havia fet tard. A l'Hotel «Madrid» li notificaren que el novel·lista havia demanat informacions del «Oromana» d'Alcalá de Guadaira. Només feia cinc minuts que Wells havia pres l'auto, destinat a l'«Hotel de la Playa», de Cádiz, quan el seu perseguidor hi arribava. N'hi havia per tirar el barret al foc!

Suposem que el lector haurà seguit aquesta narració ple d'interès i amb una certa estranyesa; no s'alarmi, però. Es tracta, senzillament d'un anunci de la HUSA (Hoteles Unidos, S. A.). En efecte, tots aquests hotels i d'altres que veureu formen una cadena que permet a tothom de viatjar per tot Espanya amb la garantia de veure's ben dormit, ben menjat i ben tractat.

El senyor Wells, fugint del periodista encara hauria pogut anar a Bilbao, al «Carlton»; a Sant Sebastià, «Maria Cristina»; a S'Aragó, «Hostal de la Gavina»; i a la «Piscina» de Sitges.

Com poden veure tant Wells com el lector tenen molt camp per córrer sense moure's de la HUSA (Hoteles Unidos, S. A.).

LA CASA BASCA

Passatge Madoz, 3 - Telèf. 12049

ESPECIALÍSSIMS PLATS
A L'ESTIL BASC

Tots els dies GARRAFA DE DIAMANT

La millor cuina, típicament basca de Barcelona

Cabaret Català

Rabla, Santa Mònica, n.º 6

Dancing Internacional

EL LLOC MES DIVERTIT DE BARCELONA

Exit sorollós de la

DEMON'S JAZZ

BAR AMERICA

Per encàrrecs de publicitat

al EL BE NEGRE, adre-

çar-se a: Aribau, 139 - Te-

lèfon 76307.

Ara resulta que tenim un monu- ment a D. Miguel de Unamuno

Al capdamunt del Passeig de Gràcia, dalt d'un piló de maons, l'altre dia hi va caure, potser d'una conductora que hi passava, una testa de color blanc, de grans dimensions. Un grup regular comentava l'esdeveniment, així com la semblança que existia entre aquell objecte i el rector de la Universitat de Salamanca, el nostre cordial enemic don Miguel de Unamuno y Jugo.

Nosaltres, inútilment, intentàrem convèncer el públic que en realitat es tractava del cap venerable de Pi i Margall. A l'últim, ens decidírem a fer un experiment provatori:

—Ja veurà el respectable públic com es tracta de l'hombre de hielo—i ens treguérem un termòmetre, que acostàrem a la massa blanca que hi havia dalt dels maons apilonats.

Però, res: la temperatura no baixava de cap de les maneres.

Consultàrem un tractat de química, que solem usar quan dinem al restaurant, i, certament, la temperatura d'aquell bust era superior al punt de fusió del glaç.

En aquestes, un velletó va atansar-se'ns i guaità de fit a fit l'escultura:

—No es mi hijito; no es mi hijito!—feia, plorant amargament.

Era el senyor Pi i Arsuaga, pare, com sabeu, de Pi i Margall.

Ens haguérem de rendir davant l'evidència: Barcelona posseeix, per desgràcia, un monument a don Miguel de Unamuno.

Oh! i en un lloc tan cèntric com el sis d'Oros.

Mai no ho hauríem dit.

En Toniet Escalasans ens ha tramés una entusiasta lletra de felicitació per la graciosíssima auca de la minyona d'en Lerroux que publicàrem en el nostre número passat.

En Paco Madrid Zaragoza y Alicante ha estat destinat per a ocupar el càrrec de governador civil de Burgos que amb tan poc zel desmenyava en Braulio Solsona.

A Manresa venen les bombes més econòmiques i de major resultat de tot Espanya. Res d'«explotacions» indecoroses en contra dels interessos del client!

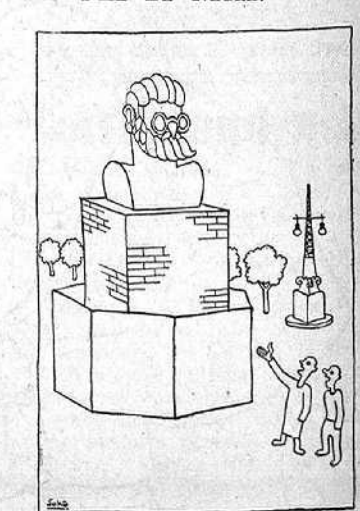
«Ja heu comprat el disc d'El Be Negre?»

Don Lacandro Lerroux s'ha compromès a inaugurar la primera de les nostres sessions municipals radiades, amb un dels silencis més eloqüents que no porta publicats a *El Progreso*.

Els redactors d'El Imparcial han obsequiat els parlamentaris catalans amb un «reveillon» al Ritz.

El desconegut prosista Joaquim Ruyra està escrivint un assaig sobre el nudisme en el music-hall.

Al lector que sàpiga pronunciar correctament el nom de Schoenfeld, que boxarà dimecres a l'Olympia, li serà regalat, pagant vuit pessetes, un disc d'El Be Negre.

EL MONUMENT A PI MARGALL

—Trobo que no s'hi sembla.

—Però si és ell, clavall!

—En Pi Margall, vols dir?

—No home! L'Unamuno.

La companyia de teatre sonor del senyor Alfons Roura i esposa ha suprimit, en rigorós pla d'economies, l'actor (diem-ne actor) que feia el paper de ministre de Bufilandia en «La reina ha rellicat».

Suposem que deu tractar-se del «ministre d'economia».

La reina—segons referències—aviat rellicarà a l'illa de la calma.

No es pot negar que és una manera força diplomàtica de f... fora els anglesos.

Els del «Teatre del Proletariat» com que amb el Palau de Projeccions en tenien massa i els venia gran, ara s'han traslladat a Sitges on, de moment i a títol d'entrenament, hi donen adients conferències.

Ja ens ho temem que si algú havia de rebre serien els de Sitges.

Per cert que no comprenem aquest interès de les autoritats a no permetre que s'estreni el Teatre del Proletariat. Val a dir, però, que els proletaris teatrals no es causen d'enviar cartes i més cartes demanant justícia.

No tot es perd, però. Així van aprenent d'escriure...

ANGELICA GRELOT, "ESTRELLA DE MODA"

L'obra que fa riure més

TEATRE CATALA
ROMEA
COMPANYIA
Vila-Davi

TEATRO NUEVO

GRAN COMPANYIA LIRICA
SAUS DE CABALLÉ
Primer actor i director
PEDRO SEGURA

TOTS ELS DIES, EL GRAN EXIT

Carita de Emperadora

Divendres, dia 3, debut d'una gran companyia de gènere frívol i estrana del triomf del Teatre Marín de Madrid

LOS CARACOLES

del mestre Guerrero

Gran Teatre Espanyol

Companyia de vodevil i espectacle modern de Josep Santpere. Primers actors i directors: Josep Santpere i Alexandre Nolla

Tots els dies: El triomf del vodevil sonor d'Alfons Roura, música del mestre Torrens

La reina ha rellicat

Delirants ovacions al «Kotis ministerial», «La reina ha rellicat» i «El Cok-Tail de l'amor»

Del Bisbat

Una nombrosa comissió de veïns del carrer de Trafalgar s'ha personat a la nostra Redacció per protestar dels atropells de què foren víctimes els patriotes, boers durant la guerra dels Balcans.

Hi havia, també, altres persones que sentim no recordar, entre elles, el marquès de Marianao.

BOXA - OLYMPIA

Demà, dimecres, a un quart d'onze Sensacional veïllada de BOXA

ARA - SPORTIELLO

MICÓ - WUILLAMY

MARTINEZ-FORT - SCHOENFELO

ENTRA GENERAL 4 PTES.

«El desnudo impera», al Còmic.

Tanmateix, ja fa temps que ho sabem.

L'Aladí i la Blanca Negre es presentaran al Poliorama amb un gran programa de music-hall del qual participa l'orquestra Demon's Jazz.

Si canten el disc d'«El Be Negre», trobarem que ho fan molt bé.

orvelles esgarriades

Tovallons subversius

D'El Diluvio del dia 26:

Un militant comunista lla-lamado Gauthier, quien durante el periodo electoral se trasladó de París a Saint Nazaire, perdió una «servilleta» que fué a parar en manos de la policía.

Esta «servilleta» contenía un paquete de documentos.

Fins el senyor Companys sap que de les carteres per portar documents o el que sigui, en francès se'n diu *serviettes*. No tenim res a dir, però, que a El Diluvio considerin els tovallons més propis per aquests afers.

Som federals, o no som federals!

Lliçons de geografia

En la secció esportiva de La Humanitat trobem un interviu amb el boxador Manuel González, el qual, segons declara, va a Oran per combatre amb Young Pérez.

—El públic d'Oran—explica el redactor de La Humanitat—és el públic més fanàtic i chauvin d'Europa.

No ens estranyaria que, en justa correspondència, algú considerés que el redactor esportiu de La Humanitat és el més fanàtic i chauvin d'Àfrica.

Els interessos de la propietat urbana

D'El Progreso de divendres passat reproduïm:

El Sr. Pich fué recibido a los acordes de la Marsellesa y con grandes aplausos, tributados por los numerosos socios que se encontraban en el local, permaneciendo durante largo rato cambiando impresiones en la sala de Directiva, en unión de todos los individuos que la componen.

En Marianus Aguilar no trigarà a convèncer-nos que Rouget de l'Isle va compondre la Marsellesa expressament perquè pogués brillar en aquest acte.

De mica en mica

De La Humanitat de dimecres passat ressenyant un atracament:

Detinguts els autors del magatzemament de dits elements terroristes, ha resultat que cinc d'ells foren els que assaltaren la sucursal del banc de Biscaia el matí del vuit d'abril.

Pobra gent! Com si descobrir un magatzemament no donés la seva feina!

Més avall La Humanitat torna a explicar-se, ja més documentada:

També a Barcelona ha estat detingut un altre individu implicat en el magatzemament d'explosius descobert a Cuatro Caminos.

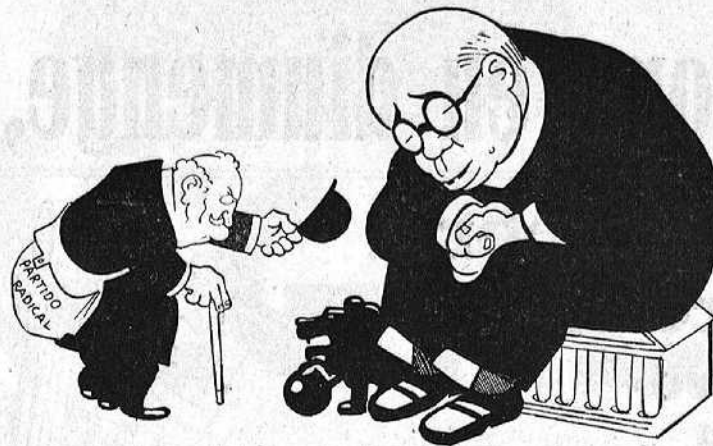
Es de lamentar que les detencions no hagin estat més nombroses. Quant menys, a La Humanitat, gramaticalment, hi haurien sortit guanyant.

LA CASA BASCA

Calamars en la seva tinta
Anyell rostí, Mongetes amb orella i xoriço, Tripes a la Biscaia, Pebrots farcits

CUINA BASCA

Passatge Madoz, 3 - Tel. 12049

— Jo no tinc pressa per governar, però si mal necessita un successor, ja ho sap, pot disposar.

— Vol callar, home.

— Però si no faig altra cosa.

Vots (femenins) són trumfos

La palpitant qüestió del vot femení segueix essent tan palpitant i tan qüestió com el primer dia.

Tothom estava convençut que, aconseguit el vot femení, no notaria altre canvi en les futures eleccions que un augment 100x100 en cada col·legi, en cada circumscripció, en cada candidat i en cada partit, puix, com molt bé havien barrinat els mil·lors polítics i estadistes, la dona votaria el que votés l'home, i la senyora el que el germà, etc., etc.

Però ara resulta que hi ha més dones que homes i més senyores i germanes que marits i germans, i més, etc., etc., femenins que, etc., etc., masculins.

¿Què passarà en concedir-se el vot femení? ¿Quins trastorns poden esdevenir d'aquesta descoberta?

Totes les mirades convergiren cap al senyor Macià, àrbitre màxim en aquests afers del vot, tant masculí, com femení, com proporcional.

Durant el transcurs de la setmana passada, el senyor Macià va fer declaracions explícites sobre el particular, i un dia sí i altre també va sostenir a peu i a cavall el seu criteri completament favorable a la concessió del vot femení.

Dilluns, a preguntes dels periodistes, féu:

— Ningú més decidit que jo a fer els impossibles perquè la dona catalana voti en les primeres eleccions al primer Parlament català... però el temps... el cens... no sé... no sé.

Una onada de joia amara la dona catalana en assabentar-se d'aquestes manifestacions, tan plaentes, i procurà (la dona catalana) sentir-les de viva veu.

Queixa justificada

Entre els lectors de La Vanguardia regna un gran disgust per les migrades i poc completes informacions que aquest diari publica de les sessions del Congrés.

Dos subscriptors, en estat de desesperació, han acordat abonar-se a La Noche.

Amb aquesta ocasió, el popular diari d'en Pich ha doblat la tirada.

per tal de copsar-ne tot l'optimisme.

Dimarts, preguntat per la dona catalana, el senyor Macià afirmà:

— Ningú més disposat que jo a concedir el vot femení en les vinents eleccions... però el cens... el temps... veurem... veurem.

Els periodistes corregueren el dimecres a veure si les declaracions del dimarts es podien creure al peu de la lletra, i el senyor Macià digué:

— Es cert. No hi ha qui em passi davant en el decidit propòsit de fer votar les dones... però... el temps... el cens... en fi...

I així dijous, divendres i dissabte, requerit ara pels periodistes, ara per la dona catalana, anà ratificant la seva opinió tan ferma, tan decidida, que, diumenge, que per ésser dia festiu com el seu nom indica, es va veure privat de fer declaracions, se'l va veure travessar el pont gòtic del carrer del Bisbe tot repetint en veu baixa:

— Ningú té més interès que jo en què votin les dones de la nostra terra, ara que, ¿i el temps? i el cens? No sé... no sé...

La maçoneria

Una comissió de «Amazonas de Cristo Rey», quan tinguin llest l'uniforme de gran gala que els estan confeccionant, pensa visitar Mossèn Tusquets per a preguntar-li a què és degut que el dia de Corpus fes final temps i la pluja mullés els domassos.

Mossèn Tusquets pensa respondre que és degut a què el Pare Sant s'ha fet maçó.

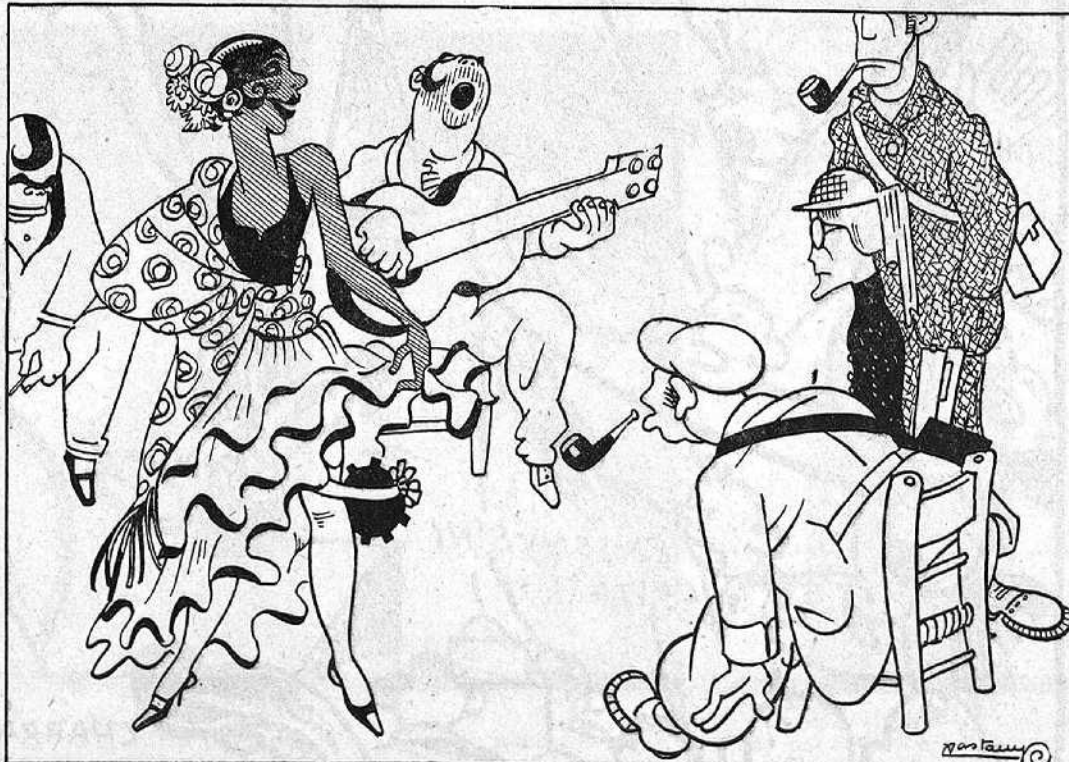
I tindrà tota la raó.

Una bassa d'oli sense oli

Quan el darrer amago de crisi quedà resolt i la sessió acabada, el senyor Giral trobà el senyor Solà de Canizares per l'escaia d'honor, a la sortida.

— Ho veieu, ho veieu—digué el senyor Giral—, com se solucionen les coses? Ja no hi ha crisi i l'Ajuntament torna a quedar com una bassa d'oli.

— Treieu l'oli, treieu l'oli—li contestà el senyor Solà.

L'ANDALUSIA D'ARA

La bomba ha substituït la navalla

Si quan surtin publicades aquestes ratlles hi sou encara a temps, no us deixeu perdre el film que donen al Coliseum i que es titula *Hazte rico pronto*.

No us diem que us hi fareu més savis que rics, però sí que us garanteixo un tip de riure provocat per procediments de boníssima llei.

Hazte rico pronto és el tipus veritable de film dinàmic, de ritme engrescador. Una producció, en fi, que no dubtem en considerar entre les cinc o sis mil·lors produccions que hem vist aquesta temporada.

I, encara que el facin al Coliseum, val a dir que no és un film Paramount.

Els «Orígenes de la revolución española» varen començar amb un sopar a la Maison Dorée—sopar amb què l'empresa lerrouxista-cinematogràfica, més lerrouxista que cinematogràfica, va obsequiar la premsa.

Més tard, obligaren als periodistes a contemplar el film. La venjança com es pot veure, fou terrible.

Ja s'han acabat aquells temps en què es sopava de franc!

El crític de cinema Josep Palau prepara un nou llibre en el qual es proposa analitzar la personalitat d'en Mojica i en Roberto Rey.

SALÓ CATALUNYA

3.ª SETMANA
d'èxit brillant
i ressonant

Una cursa de riallades amb el xispejant
CHAUFFEUR

GEORGES MILTON

EL REY DEL TAXI
(G. MILTON)

Cap al país del bon humor i l'alegria desbordant...

La sortida tots els dies des del sumptuós

Fantasio

Aquest noi Lemmle junior, de la Universal, hi va tan fort com l'Utrillo del mateix adjectiu. Com que no pot beure whisky i altres específics en públic, per dissimular es dedica als plats forts a la pantalla i després del Frankenstein i altres horrors, ara ens ha donat un melodrama d'un mal pare que no pot haver-hi cap dubte que no sigui el pare d'«El mal fill», d'en Capdevila i en Bas Bofil. A «La casa de la discòrdia», que es projecta al Capitol, hi viuen el mal pare i el fill del mal pare que es dubte si és fill seu perquè no és el mal fill, que tampoc seria seu, perquè és d'en Capdevila i en Bas Bofil. El mal pare es vol casar amb una dona de trenta-cinc anys; l'agència de col·locacions n'hi envia una de divuit i, és clar, passa el que havia de passar, que mal pare i fill van a trompades i com que el fill del mal pare és bufó, el mal pare acaba ofegant-se al mar en mig d'una tempesta de la casa Capistrós.

Per salvar una bandarra que està a punt d'endur-se-li la dona que estima, William Powell, que és un advocat d'aquells que amb jocs de mans convencen els jurats que el negre és blanc, s'acusa ell mateix en comptes de cobrar la minuta i va a presidir per uns anys. Tot plegat, però, «El acusador de si mateix» no és més que un film que projecten al Fantasio perquè la Paramount, encara que de vegades el públic es pensi el contrari, no té cap interès en què els seus actors vagin a presidir. I si el tinguéssim amb William Powell cometria una gran injustícia.

CINE URQUINAONA

Demà dimecres

ESTRENA

LA FIERA DEL MAR

Nova creació de

JOHN BARRYMORE

i

JOAN BENNETT

Versió sonora que presenta

Exclusivas "ALMIRA"

PUBLI CINEMA

Passatge de Gràcia, 57-Tel. 79681

SESSIÓ CONTÍNUA de 4 a 8 i de 10 a 12

Localitat única, seient 1.ª pla.

NOTICIARIS I REPORTATGES

FOX

Documentals, etc.

De nou i important programa

Equip sonor, H. C. A. Phonophone

JOHN BARRYMORE

eminent actor, amb

MARIAN MARSH

en la producció WARNER BROS de

Exclusivas ALMIRA

SVENGALI

La pel·lícula de les grans sorpreses i

màxima emoció

Avui s'estrena al

TIVOLI

Correspondència

Utrillo jr. — Es un bon truco, si no fos que el va inventar, ja fa anys, l'Albert Llanes, tal com deu haver-te contat Utrillo el Viejo.

Un que no hi era. — Per molts anys!

El de les Hurdas. — Sou tot un senyor.

Gómez Prat. — Molt ben fet.

I. Sierra. — Ja ho varem publicar.

Xiu Xiu. — S'aprofitarà, però escusat. Tindrem en compte la recomanació.

Ortos. — ¿Com us ha provat el sant?

Peque. — S'agraeix l'atenció.

Noi Gran. — Està bé.

Nitram. — Sou massa modest.

